

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce, JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci **žalobce: V. A.**, zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Žitná 45, Praha 1, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2005, č. j. 9 Az 58/2004 - 45,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Ireně Strakové, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2400 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 4656/VL - 10 - BE01 - 2001 ze dne 18. 11. 2004, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel, že soud nehodnotil důkazy obsažené ve správním spise a nezjišťoval stav dodržování lidských práv z informací ČTK, ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA a z neveřejného sektoru. Jsou-li součástí spisu takové důkazy, je třeba uvést, jaké informace byly použity při úvahách soudu. Bez takového vyhodnocení nelze posoudit správnost, úplnost a celistvost rozhodnutí např. z pohledu překážek vycestování. Za nedostatek dále považuje, že nedostával rozhodnutí soudu ve své mateřštině, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku. Pro úplnost je ještě třeba dodat, že vlastním azylovým důvodem byly

kromě ekonomických potíží problémy stěžovatele spojené s členstvím a činností v hornických odborech na Ukrajině.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 (www.nssoud.cz). O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií musí Nejvyšší správní soud nejprve konstatovat, že část věcné argumentace nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení o žalobě. K námitce, že soud nezjišťoval stav dodržování lidských práv z informací ČTK, ze Zpráv Ministerstva zahraničí USA a z neveřejného sektoru, nutno uvést, že na tyto důkazy stěžovatel v žalobě vůbec neupozorňoval. Takové námitky jsou pak nepřijatelné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nemohou být věcně projednány. S tím úzce souvisí i nedostatečnost námitky, že soud nehodnotil důkazy obsažené ve správním spise a měl při vyhodnocování důkazů uvést, jaké informace byly použity při jeho úvahách. Bez takového vyhodnocení nelze podle stěžovatele posoudit správnost, úplnost a celistvost rozhodnutí např. z pohledu překážek vycestování. K těmto námitkám procesního charakteru, které v nepřilíš konkretizované tvoří větší část kasační stížnosti, je třeba nejprve konstatovat,

že jsou značně nejasné - chybí zde podstatná náležitost: uvedení konkrétní nezákonnosti s odkazem a vazbou na konkrétní údajně nedostatečně, či vadně odůvodněné, popř. nepodložené závěry soudu. O této problematice již dostatečně pojednal rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 92/2005. Dále je nutno zdůraznit, že soud ve správním soudnictví nepřezkoumává napadené rozhodnutí v celém rozsahu a nevyhodnocuje správnost, úplnost a celistvost napadeného rozhodnutí ze všech hledisek - jak se implicitně stěžovatel domnívá - ale s ohledem na zásadu dispoziční pouze v rozsahu žalobních bodů. Pokud tedy stěžovatel chtěl, aby soud hodnotil některé důkazy, měl na ně upozornit již v žalobě. V tomto směru je možno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 310/2005. K vlastní argumentaci stěžovatele vůči procesním náležitostem, zejména úplnosti podkladů a odůvodnění rozsudku lze pak pro úplnost odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 223/2004, nebo sp. zn. 5 Azs 22/2003. Stěžovatel ani v kasační stížnosti dostatečně nespecifikuje, v čem konkrétně by měla vada řízení před soudem spočívat. Nejvyšší správní soud proto pouze v obecné rovině shledal, že rozhodnutí soudu není nepřezkoumatelné nebo nesrozumitelné.

Dále stěžovatel namítá porušení práva na spravedlivý proces tím, že nedostával rozhodnutí soudu ve své mateřštině. Rovněž ve vztahu k otázce použití jazyka existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu. Za všechny rozhodnutí je možné odkázat např. na rozsudek sp. zn. 4 Azs 149/2004, který se zabývá skutečností, že z žádného právního předpisu nelze dovodit povinnost soudu zasílat účastníkovi řízení překlad rozhodnutí v jiném jazyce než v češtině. Pouze rozhodnutí soudu v českém jazyce, jakožto projev svrchovanosti českých státních orgánů nad územím České republiky, je zněním autentickým a pro všechny dotčené subjekty závazným. Ustanovení § 18 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v kontextu s § 64 s. ř. s., stejně jako závazky plynoucí z Listiny či mezinárodních smluv, směřují především k situaci, kdy je nařízeno ústní jednání (viz pravidelně se opakující slovní spojení „jednat před soudem“) a účastník, neznalý jednacího jazyka, by byl znevýhodněn v průběhu jednání, neboť by nemohl bezprostředně reagovat na jeho průběh (nemohl by např. odpovídat na jemu kladené otázky ze strany soudu apod.). Při jednání u soudu přitom byl tlumočník přítomen. V projednávané věci má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel nebyl v průběhu řízení nikterak znevýhodněn, neboť jak vyplývá z obsahu spisu, dokázal včasné zareagovat adekvátním procesním úkonem k ochraně svých práv, a to včetně podané kasační stížnosti.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byla k ochraně jeho zájmů pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Irena Straková. Uvedená advokátka nezaslala na výzvu soudu vyúčtování za poskytnuté úkony právních služeb. Soud tedy musel vyjít při stanovování odměny ze spisového materiálu a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu náleží mimosmluvní odměna za každý z úkonů právní služby v uvedeném ustanovení uvedených. Podání písemného doplnění kasační stížnosti, které vyplývá ze spisu, je úkonem, za který náleží advokátu odměna podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Ustanovenému advokátovi tak byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby, což spolu s náhradou hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) činí celkem částku 2400 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

